

Pentru viață sau pentru moarte?

Pe vremea când Iosif era în Egipt, în închisoare, la insistența soției stăpânului său, Potifar, care îl cumpăraseră ca sclav de la ismaeliți, a făcut cunoștință cu doi dregători de la curte, care fuseseră întemnițați de faraon pentru o vină. După cum ne împărtășește relatarea biblică, sclavul israelit se bucura în detenția sa de multă libertate. Dumnezeu permisesese, pentru a-l încerca (Psalmul 105), ca Iosif să meargă pe această cale amară, dar El nu l-a scăpat din vedre, ci „Și-a revărsat îndurarea peste el și i-a dăruit favoare în ochii căpeteniei închisorii.” Părea că Iosif, deși era deținut, în privința supravegherii și a tratamentului celorlalți deținuți, care erau încredințați cu toții pazei sale, putea să acționeze după bunul său plac (compară cu Geneza 39.21-23). În felul acesta a ajuns în contact mai apropiat cu cei doi dregători împărătești.

Chiar foarte curând, Iosif a reușit să le facă celor doi bărbați un serviciu însemnat, care a avut mai târziu ca rezultat eliberarea sa, apariția sa la curtea împărătească și ascensiunea sa puternică. Sub îndrumarea deosebită a lui Dumnezeu, el a putut să le interpreteze celor doi un vis important, pe care ei îl visaseră în aceeași noapte, și care îi neliniștea foarte tare. Rezultatul interpretării visului a fost foarte diferit. Pentru unul, pentru mai-marele paharnicilor, însemna viață și libertate, pentru celălalt, pentru mai-marele brutarilor, însemna o moarte violentă și rușinoasă. În timp ce unul privea în sus cu o uimire bucuroasă, celălalt, nefericitul brutar, își pleca cu groaza morții capul.

Interpretarea lui Iosif s-a împlinit întocmai. După câteva zile, mai-marele paharnicilor era deja în libertate și pus din nou în vechiul său post, celălalt, dimpotrivă, a trebuit să facă în aceeași zi ultimul său drum, la spânzurătoare.

Viața și moartea, prezise de cuvântul lui Dumnezeu, viața și moartea, rânduite conform acestui cuvânt.

O altă scenă, mai bine de un mileniu și jumătate mai târziu. Pe dealul Golgota, în Ierusalim, unde erau executați criminalii, se înalță trei cruci. Trei bărbați atârnă pe ele. Cei doi, în dreapta și în stânga, nu fac nicio excepție de la grupul celor care se obișnuiește să fie judecați în locul acesta pentru fărâdelegile lor. Dar acel Unul, cel din mijloc, face o excepție. De pe fruntea Sa picură sânge. Acesta provine de la o cunună de spini, pe care mercenari cruzi i-au apăsător pe cap cu cuvânt batjocoritor și-L băteau cu trestia peste cap. Mulți oameni trec pe alături, printre ei preoți de seamă, cărturari și bătrâni, care în rest abia dacă vizitau acest loc rău famat. Ei toți Îl ocărăsc și-L blestemă pe acest Om cu cununa de spini. De ceilalți doi care atârnă nu se interesează nimeni. Și chiar aceștia - în situația lor să fie posibil așa ceva? - își unesc glasul cu ceilalți, insultând, la ceea ce trecătorii Îi strigă Omului care era între ei doi, cu defăimări și blesteme. El nu răspunde la ele. Numai din când în când iese câte un cuvânt de pe buzele Sale, un cuvânt prietenos plin de har și de dragoste. El Îl roagă pe Dumnezeu să-i ierte pe cei care l-au pregătit o asemenea soartă. Într-adevăr, l-au făcut o nedreptate cruntă când, la vremea sa, soția lui Potifar l-a băgat în închisoare prin calomniile ei rele pe tânărul nevinovat. Dar El Se roagă pentru ei. Apoi iarăși se întoarce spre micul grup care stă trist lângă crucea Sa și o încredințează în grija unuia dintre ucenicii Săi pe femeia care l-a născut. Numai o dată iese de pe buzele Sale un strigăt de adâncă greutate, dar, desigur, nimeni nu înțelege ce înseamnă el.

Orele trec. Între timp s-a petrecut o schimbare ciudată cu unul dintre tâlhari. Insulte sale au amuțit. Personalitatea Celui atât de amarnic urât de mulțimea poporului, îngăduința liniștită și suferința Sa, ca și cuvintele Sale, trebuie să fi făcut o impresie puternică asupra omului. Și deodată, dintr-un hulitor devine un apărător. El se adresează tovarășului său de păcate și îl muștră. El își recunoaște propria vină, dar proclamă totodată tare că „Acesta” - Cel încununat

cu spini, acest Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, - „n-a făcut nimic rău”. Iar la sfârșit vine o rugămintă smerită peste buzele sale: „Amintește-Ți de mine, Doamne!” Răspunsul pe care îl primește, îl cunoaștem, acest cuvânt minunat al Mântuitorului, întrecând în dragoste și îndurare orice înțelegere: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi *cu Mine în paradis*”. Domnul nu l-a coborât de pe cruce. În privința aceasta, răufăcătorul nu este „salvat” (compară cu Luca 23.39). El lasă dreptatea pământescă să-și urmeze cursul. Dar bărbatul acesta, care primește de la oameni ce i se cuvine pentru faptele sale, va fi *cu El* în paradis încă în aceeași zi. Ce trecere dincolo, de la moarte la viață!

Era o veste de mare bucurie, cea pe care a putut s-o ducă Iosif odinioară unuia dintre cei doi dregători de la curte. Dar ce sentimente trebuie să se fi trezit în inima acestui biet răufăcător, când i s-a dat un asemenea răspuns la rugămintea sa! Îi mai stătea înaintea încă un ceas greu. Romanii obișnuiau pe atunci să-i ajute pe cei răstigniți să ajungă într-un mod crud la o moarte mai rapidă (compară cu Ioan 19.31,32). Dar din această agonie, omul torturat a trecut dincolo, în paradis, la Isus, Domnul său, în care crezuse în ultimul ceas. Un om fericit!

Celălalt tâlhar a murit în păcatele sale și astfel a căzut pradă și morții a doua, condamnării eterne. Putea să nu fi avut o vină mai mare decât tovarășul său de păcate. Dar deja pe atunci *credința* era singurul mijloc de a intra în viața eternă. Pe atunci? Nu, trebuie să ne gândim mult mai în urmă. În *nicio perioadă*, propriile fapte n-au putut să-l împace pe om cu Dumnezeu. Deja despre Avraam, tatăl credincioșilor, tatăl lui Iosif, la fel și tatăl aceluia tâlhar care a crezut, este scris: „Și Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca dreptate” (Romani 4.3 și Geneza 15.6.).

Cu această ocazie mai vreau să arăt un loc care vorbește foarte serios despre moarte și despre viață. În capitolul doi din a doua epistolă a sa către credincioșii din Corint, Pavel, apostolul națiunilor, vorbește despre aceea, că în slujba sa, el este pentru unii un parfum de moarte pentru moarte, iar pentru alții este un parfum de viață pentru viață. S-ar putea că el a vrut, cu aceste cuvinte, să indice o datină romană, care era folosită la alaiurile triumfale, care aveau loc în cinstea împăratului și a comandanților de oști. La asemenea ocazii erau arse împreună cu jertfele obișnuite, multe ierburi bine mirositoare și tămâie, iar pe lângă aceasta, prizonierii erau omorâți sau lăsați liber. Mirosurile plăcute se înălțau, dar erau însoțite atât de strigătele tânguitoare ale muribunzilor, ca și de strigătele de bucurie ale celor grațiați. Viață și moarte peste tot. Viață și moarte și în legătură cu predica Evangheliei, această veste prețioasă, minunată, despre harul lui Dumnezeu în Hristos Isus. Putea să se predice de către oricine și oricând. Ea se înălța mereu la Dumnezeu ca un parfum prețios. Dar cât de diferit este efectul asupra ascultătorilor! Cine acceptă acest mesaj al mântuirii prin credință, acela trece în aceeași clipă de la moarte la viață (compară cu Ioan 5.24). El primește siguranța că judecata sa a fost purtată la cruce și pentru el *totul* a fost făcut bine. El *are* iertarea păcatelor sale, iar calea spre paradisul lui Dumnezeu îi stă deschisă. El *are* viața eternă.

Dar vai de cel care are o atitudine indiferentă față de această Evanghelie sau chiar o disprețuiește! Pentru el, această comoară se transformă într-o condamnare înspăimântătoare. Scriitorul epistolei către Evrei exprimă acest fapt cu cuvintele serioase: „*de cât mai rea pedeapsă*”, și anume, că un om care odată a respins Legea lui Moise „gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu ... și L-a insultat pe Duhul harului? ... *Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!*” (Evrei 10.29-31).

Dar cât de mare este îndelunga răbdare îndurătoare a lui Dumnezeu față de păcătos, o poate arăta întâmplarea care mi-a fost trimisă de curând de către un cititor al publicației „Samenkörner”, pe care vreau s-o împărtășesc în încheiere:

În urmă cu câțiva ani lucram împreună cu doi dintre frații mei pentru un fabricant. Trebuia să fie construită o încălzire cu aburi, pentru care eu aveam de făcut lucrările necesare de beton. Munca era dificilă, deoarece cazanul de încălzire era amplasat într-o încăpere situată jos, plină cu apă. Trebuia să lucrăm mai multe zile și nopți ca să reușim să facem etanșe zidurile acestei încăperi. Pentru ajutorul nostru ne-au mai fost dați de către fabricant încă doi oameni, unul dintre ei un bărbat tânăr, pe nume B. În prima noapte, spre ora douăsprezece, am primit cafea și pâine unsă cu unt. O jumătate de oră mai târziu, ajutoarele noastre au scos la iveală o sticlă cu țuică, pe care ne-au oferit-o și nouă. Am refuzat, mulțumind, iar eu am folosit ocazia să le spun celor doi cum m-a salvat Domnul Isus de la băutul de țuică. Prin urmare, B. a izbucnit într-o furie îngrozitoare. Înjura și hulea împotriva lui Dumnezeu și a Domnului Isus într-un mod, încât într-adevăr nu este de redat.

Mai bine de o jumătate de an mai târziu m-am întâlnit din nou cu B. În perioada aceea era angajat la un antreprenor de transport și mi-a adus un car de nisip de la Rin. În ciuda experiențelor rele pe care le făcusem cu el la prima noastră întâlnire, am mai încercat încă odată să-i spun un cuvânt despre harul lui Dumnezeu. El n-a mai devenit așa de nervos ca prima dată, dar a respins totul.

La sfârșitul aceluiași an s-a îmbolnăvit și deja din ianuarie a următorului an a trebuit să rămână în pat. În această perioadă l-am vizitat aproape în fiecare săptămână, ca să vorbesc cu el despre mântuirea sufletului, dar el își menținea punctul de vedere de respingere, la care era susținut după puteri de mama și de sora sa necredincioase.

Astfel au trecut câteva luni. Atunci, într-o luni dimineață din aprilie - tocmai mă făcusem gata ca să merg la muncă - a venit fuga la mine sora lui, destul de agitată, și m-a rugat să merg imediat cu ea la fratele ei. La răspunsul meu, că voi veni după terminarea programului de muncă, ea a spus: „Nu, trebuie să veniți imediat”. Prin urmare, mi-am schimbat îndată hainele și după ce l-am rugat pe Domnul să-mi dea cuvântul potrivit pentru bietul bolnav și să se îndure de el, m-am dus cu ea la el. În afară de mama și mai mulți frați și surori mai erau în cameră câțiva cunoscuți. De îndată ce bolnavul m-a văzut, s-a ridicat și a strigat:

„Trebuie să mor.”

După aceea a căzut din nou pe perne. Am văzut că se apropia sfârșitul și am întrebat fără alte cuvinte introductive:

„Crezi că Domnul Isus a murit pentru păcatele tale?”

Răspunsul a fost un semn afirmativ din cap, deslușit. Îi era greu să vorbească. Am îngenuncheat lângă patul său și m-am rugat tare, ca Dumnezeu să fie milostiv după îndurarea Sa, era un ceas pe care nu-l voi uita niciodată în viața mea. Când m-am ridicat, el era deja decedat.

Mama sa mi-a povestit după aceea, că în ultimele zile a cerut de mai multe ori să fiu chemat, dar ea nu voise, până când apoi, în acea luni dimineață își reluase așa de insistent rugămintea, încât ea nu mai putuse să se opună.

Cât de îngrozitor de serios este totuși să stai în calea unui om la primirea mântuirii în Hristos. Dar cu toate acestea, Dumnezeu Și-a atins scopul cu bietul meu prieten tânăr, lucru de care nu mă îndoiesc. O mărturie precisă n-a mai putut să depună, dar semnul său afirmativ cu capul a fost și el un răspuns. Și dacă mă gândesc cum s-a petrecut totul, nu pot altfel decât să accept că Dumnezeu S-a îndurat de el și că sărmanul meu prieten s-a dus la locul unde a putut odinioară să meargă tâlharul pocăit. Dar, pe de altă parte, aș vrea să dau spre chibzuință serioasă trăirea mea, tuturor celor care resping mereu Evanghelia și care amână mereu. Câți n-au spus „*măine*”,

Pentru viață sau pentru moarte? – Autor necunoscut

Samenkörner (Neue Folge 28) 1934

până când apoi, în loc de „mâine” a apărut îngrozitorul „*Niciodată!* Pentru totdeauna *prea târziu!*”

Închei cu cuvintele lui Moise, omul lui Dumnezeu:

„V-am pus înaintea *viața și moartea*, binecuvântarea și blestemul. Alege dar *viața*, ca să trăiești!”
(Deuteronomul 30.19)

Titlul original: „Zum Leben oder zum Tode?”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 2-10.